

Arrest

nr. 298 643 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 3 juli 2023 voor de achtste keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verzoekers asielaanvraag onontvankelijk.

Op 29 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : O. (...)voornaam : A. (...) Q. (...) A. (...)geboortedatum : (...)geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/08/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde tijdens zijn voorlaatste verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken psychische problemen te hebben. Tijdens het laatste gehoor gehoor bij het CGVS van betrokkene legde hij twee attesten van een klinische psycholoog van PsyBrugge dd. 17/06/2023 en 30/06/2023, neer. We merken op dat deze attesten afkomstig zijn van een psycholoog, die geen arts is en dus geen medische diagnose kan stellen.

Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 09.11.2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 16/09/2015, 26/10/2017, 05/06/2018, 25/10/2018, 17/06/2020, 13/01/2022, 25/11/2022 en 03/07/2023 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-

ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6, 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.1.

Psychologische problematiek

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verweerster rekening houden met de actuele gezondheidstoestand van verzoeker. cfr. artikel 74/13 Vw.

De DVZ MOET rekening houden met de ACTUELE gezondheidstoestand van de vreemdeling (zie RVV 19 oktober 2017, 193.928.

Dit staat los van de al dan niet indiening/afwijzing van een aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Welnu, de verzoeker heeft een ernstige psychologische problematiek.

Hij wordt opgevolgd nauwgezet opgevolgd door een psycholoog. Dit blijkt uit de stukken waarvan de DVZ in het bezit is (zie bestreden beslissing).

Dat een psycholoog geen diagnose kan stellen doet geen afbreuk aan de noodzaak tot psychologische begeleiding en opvolging en het gegeven dat er weldegelijk een psychologische problematiek is.

De DVZ was duidelijk evenwel op de hoogte van het gegeven dat verzoeker een psychologische problematiek heeft en om aan zijn zorgvuldigheidsplicht onder 74/13 Vw te kunnen voldoen moest zijn op z'n minst alle recente informatie omtrent verzoekers actuele gezondheidsproblematiek verzamelen.

In dit kader had verzoeker gehoord moeten worden.

Het artikel 62 §1 Vw voorziet in het recht om gehoord te worden. Dit artikel is enkel toepasselijk bij beslissingen tot beëindiging of intrekking van verblijf, hetgeen in casu niet het geval is.

De/het hoorplicht/recht in het Belgisch administratief recht een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dient de hoorplicht te worden gewaarborgd in geval de overheid een individuele beslissing neemt die de burger ernstig in zijn belangen aantast alsook moet de maatregel gestoeld zijn op een gedrag dat de burger als tekortkoming wordt aangerekend (RVV 27.08.2014; 17.12.2014).

Minstens werd de hoorplicht onder artikel 41 van het Handvest dan wel als algemeen Uniebeginsel geschonden gezien deze enkel vereist dat de maatregel nadelig is voor de burger en geen gedragsvoorwaarden stelt.

4.2.

Beoordeling artikel 74/13 Vw – Het privéleven onder het artikel 8 EVRM

Verzoeker houdt ruim 8 jaar zijn hoofdverblijf in België. Verzoeker is volledig geïntegreerd.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 E.V.R.M. beschermt niet alleen het familie – en gezinsleven doch ook het privéleven.

De verweerder gaat in haar beslissing enkel na of er een te beschermen familielevens is in België in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder gaat er dus volledig aan voorbij, dat mocht verzoeker daadwerkelijk geen familie- of gezinsleven hebben in België er ingevolge artikel 8 EVRM eveneens moet gekeken worden naar het privéleven van de verzoeker.

Art. 7 Vw. bepaalt zelfs letterlijk dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerder een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerder dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”*

Het respect voor het familie en gezinsleven én privéleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verweerder heeft dit nagelaten door enkel te motiveren omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uw Zetel stelt in het arrest dd. 07.06.2018 (AR 205.020) (beroep tegen een bijlage 13):

“3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familielevens hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet

zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637

(...)

3.13. Gelet op bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat verweerder in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aangezien in het middel aangevoerde onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)(eigen benadrukking)

Een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgeleverd na jaren (deels legaal) verblijf vormt zodus een inmenging op het recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM.

In dergelijk geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verweester mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Verzoeker heeft geen eigen gezin in Irak.

Hij huurt een woning in Brugge en heeft aldaar een ruime vriendenkring. Dit blijkt tevens uit de aanvraag humanitaire regularisatie.

In de tussentijd heeft verzoeker zich perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving en draagt hij hier ook volop aan bij gezien hij vlot de Nederlandse taal spreekt en reeds sedert 2016 tewerkgesteld is als uitzendkracht bij het bedrijf (...) via het uitzendkantoor Trace S.A. Diens omgeving is zonder uitzondering uitermate positief over de verregaande integratie in hoofde van verzoeker. Verzoeker bracht talrijke stukken aan.

In Irak heeft hij niemand, zijn privéleven bevindt zich volledig in België.

Het kan dan ook het niet anders dan dat een persoon hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen opgebouwd heeft over een dergelijke tijdsperiode (zie arrest 07.06.2018 (AR 205.02)).

Bijgevolg leidt de verzoeker ongetwijfeld een privéleven in België. Een inmenging in dat privéleven door de afgifte van de bestreden beslissing is alleen toegestaan voor zover de staat op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maakt hetgeen de verweester niet heeft gedaan nu zij enkel motiveert omtrent het gezins- en familieleven.

Er werd dus wel een belangenafweging maakte in maar deze is enkel toegespitst op het gezinsleven van de vreemdeling en rept met geen woord over het privéleven van de verzoeker.

Het privéleven omvat onder meer:

- de duur van zijn verblijf in België*
- de hechtheid van de sociale en culturele banden met België*
- De banden met land van herkomst zie RVV 07.06.2018 (AR 205.020)*

Een dergelijke beoordeling wordt niet gemaakt.

De beslissing schendt Uw rechtsspraak, de zorgvuldigheidsplicht meer artikel 8 van het E.V.R.M."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van de

Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. Daarenboven motiveert verweerder dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker heeft ingediend door het CGVS op 2 augustus 2023 onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker betwist deze motieven niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met zijn actuele gezondheidstoestand. Hij stelt dat hij met een ernstige psychologische problematiek kampt en dat het feit dat hij nog geen aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hieraan geen afbreuk doet. Verzoeker wordt naar eigen zeggen nauwgezet opgevolgd door een psycholoog. Dat een psycholoog geen diagnose kan stellen, doet volgens hem geen afbreuk aan de noodzaak tot psychologische begeleiding. Verzoeker bekritiseert dat verweerder hem niet heeft verzocht alle recente informatie omtrent zijn gezondheidstoestand over te maken. Hij meent dan ook dat de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest is geschonden.

In eerste instantie merkt de Raad op dat verweerder de gezondheidstoestand van verzoeker heeft beoordeeld aan de hand van alle informatie waarover hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing beschikte. Verweerder motiveert: *“Betrokkene verklaarde tijdens zijn voorlaatste verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken psychische problemen te hebben. Tijdens het laatste gehoor gehoor bij het CGVS van betrokkene legde hij twee attesten van een klinische psycholoog van PsyBrugge dd. 17/06/2023 en 30/06/2023, neer. We merken op dat deze attesten afkomstig zijn van een psycholoog, die geen arts is en dus geen medische diagnose kan stellen. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen”*.

Hieruit blijkt dat werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Verweerder heeft rekening gehouden met de attesten van de psycholoog, doch is van oordeel dat een psycholoog geen arts is en dus geen medische diagnose kan stellen. Hij beschikt aldus niet over informatie waaruit blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Evenmin bevat het dossier een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst erop dat indien verzoeker om medische redenen niet verwijderd kan worden, het hem toekomt om verweerder hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze bevindingen niet weerlegt, doch zich slechts beperkt tot een herhaling van reeds aangehaalde elementen. Hij toont evenmin aan met welke medische elementen geen rekening zou zijn gehouden. Hij beperkt zich tot een vaag en theoretisch betoog en de stelling dat zijn actuele medische toestand niet werd beoordeeld. Overigens blijkt niet dat verzoeker van de mogelijkheid gebruik maakte om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Het staat hem vrij een dergelijke aanvraag in te dienen als hij meent dat zijn medische toestand van die aard is dat deze een machtiging in het Rijk zou rechtvaardigen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, bemerkt de Raad het volgende. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september

2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

In casu stelt verzoeker dat hij elementen had willen meedelen over zijn gezondheidstoestand: hij lijdt aan ernstige psychologische problemen en wordt nauwgezet opgevolgd door een psycholoog. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder hiervan reeds op de hoogte was en hiermee ook rekening heeft gehouden bij het nemen van deze beslissing. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij nog bijkomende elementen ter kennis had kunnen brengen die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoeker tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Verzoeker betoogt dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Hij stelt dat hij al acht jaar (deels legaal) op het grondgebied verblijft, dat hij een woning huurt in Brugge, een ruime vriendenkring heeft, de Nederlandse taal spreekt, zich perfect heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en sinds 2016 tewerkgesteld is als uitzendkracht. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij in Irak niemand meer heeft.

Aangaande het vermeende privéleven van verzoeker, motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt: *“Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 09.11.2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied af.”*

Aldus heeft verweerder reeds de elementen met betrekking tot het privéleven van verzoeker onderzocht. De Raad bemerkt dat verzoeker met zijn huidige betoog op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd, concretiseert. Hij brengt geen enkel begin van bewijs aan van zijn beweringen. Met deze loutere algemene beweringen toont hij niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als “gewone” sociale relaties kunnen

worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Het is duidelijk dat verzoeker met deze loutere beweringen, die hij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt, geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker geen ander dan een precair verblijfsrecht in afwachting van zijn asielprocedure heeft gehad in België. Hij diende ervan op de hoogte te zijn dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij in geval van weigering het grondgebied zou moeten verlaten. Derhalve kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (cf. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van de derdelander die niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108). Verzoeker toont het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet kunnen dan ook evenmin worden weerhouden.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN